

Dal a láthatatlan munkáról

*Ha visszakapnám azokat az órákat,
amikor átválogattam a szemetet,
és kivettem a tárolóba;
amikor négykézláb matattam végig
vendégség előtt a szőnyeget;
és amikor utána újra;
amikor elrohantam elintézni,
de előtte még utána néztem;
az órákat, amíg a naptáramba írtam,
mit csinálok majd a többi órán;
amíg szegyenkezve takarítót hívtam,
de előtte még rendet raktam,
hogy ne érje szó a ház elejét;
amíg kicseréltem az ágyneműt;
aztán kicseréltem újra;
amíg kiteregettem (mennyit teregettem!),
gyorsan, hogy megússzam a vasalást;
aztán mégis kivasaltam;
és elraktam, és kikészítettem,
és betettem a szennyesbe,
és kivettem a szennyesből;
amíg különórákra vittem a gyereket,
mert még szüksége volt rám;
és nem tudott nélkülem elaludni éjjel;
ha egyszer valaki elvonná tőlem azokat az órákat,
amíg a félpár zoknikat összepárosítottam,
mi maradna nekem önmagamból?
Hiszen ez lett az én időm,
amikor végre felnőtt lettem,
istenek! Legalább ezt
ne vegyétek el tőlem.*

József a börtönben

*Olyan könnyű lenne hatást gyakorolni:
elmesélni az összes történetet,
amikor nem omlottam össze.
De nem igaz, hogy most épp olyan nehéz,
mint amikor először a kútba estem.
Akkor megriadtam, most segít
a tapasztalat.
Az álmom hiába volt pontos,
félreértettem: a kévék körülöttem
nem meghajoltak, hanem dolgoztak,
csak én nem.
Ezen változtatni fogok.
Nem alszom rosszul, mégsem álmodom.
Kíváncsian figyelem a mellém kerülők
történeteit: ki hogyan nem omlik össze.*

Színház

*Kifinomult emberek elegáns ruhában,
kifogástalan jómodorral
a nézőtéren ülnek,*

*hogyan megnézzék,
ahogy rosszul öltözött alakok
kiabálnak és veszekednek.*

*Néha úgy érzem,
minden fordítva van:
a nézőtér játszik, és a valóság
ott van a színpadon;*

*pedig tudom:
az igazság sem itt, sem ott,
csak a kettő közötti távolságban lakik.*